

ΟΜΗΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΙΑΣ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.
(Άγιος Φραγκίσκος, 3 Νοεμβρίου, 07)

Σχετικά με την Ομογένεια και Ομογενειακές Οργανώσεις

Του Μανώλη Βεληβασάκη, Προέδρου της Παγκρητικής Ένωσης Αμερικής και του Ελληνο-Αμερικανικού Εθνικού Συμβουλίου

Αγαπητοί Συνεργάτες και Φίλοι, Καλημέρα σας.

Σας καλοσορίζω στο Συνέδριο αυτό του Εθνικού Συμβουλίου και εύχομαι φώτηση σε όλους μας για ένα καλό, καρποφόρο και προοδευτικό συνέδριο για το καλό και το μέλλον της Οργάνωσης αυτής και της Ομογένειας.

Θέλω να πιστέυω πως πολλά απο τις Οργανώσεις-μέλη μας, παρακολουθούν τις εργασίες και τις κινήσεις μας, και θα μας κρίνουν απο τις πράξεις μας!

Πρίν κοντά ένα χρόνο, μετά απο την εκλογή του αγαπητού τέως προέδρου μας κ. Σπυρόπουλου στην Προεδρία του ΣΑΕ Αμερικής, βρέθηκα στο τιμόνι της Οργάνωσης αυτής και μαζί με τα καθήκοντά μου σαν πρόεδρος μιας άλλης κραταιάς Οργάνωσης, της Παγκρητικής Ένωσης Αμερικής, προσπάθησα να κάνω οτι καλλίτερο μπορούσα, πάντα συμφωνα βέβαια με τις δυνάμεις μου, και τις γνώσεις μου, μα πάνω απ'όλα σύμφωνα με την συνήδησή μου και τις πεποιθήσεις μου.

Οι εμπηρίες μου τον τελευταίο χρόνο μπορώ να πω, πως κατα γενικές γραμμές ήσαν καλές, χωρίς βέβαια να

Λοίπουν και στιγμές τεχνητών (man-made) «κρίσεων», όχι και τόσο ευχάριστες, και σας το αναφέρω αυτό μια που σαν άνθρωπος πρακτικός και ευθείς, δεν μου αρέσει ποτέ να κρίβομαι πίσω απο το δάκτυλό μου.

Επιτρέψτε μου λοιπόν να μοιραστώ μαζί σας σήμερα μερικές σοβαρές σκέψεις και συμπεράσματα, χωρίς βέβαια να θέλω να στρέξω βέλοι εναντίον κανενός προσωπικά, αλλά μάλλον προς το σύνολο, πάντα καλοπροαίρετα όμως και με καλή θέληση σας το διαβεβαιώ.

Δεν θέλω να σας απάσχολίσω με τα συνηθισμένα, που συννήθως αναφέρει ένας πρόεδρος στο τέλος της θητείας του, ίσως για να αναδείξει τον εαυτόν του και την σπουδαία δουλεία που έκανε στο τιμόνι της Οργάνωσης!

Αντίθετα, θέλω να σας μηλίσω για μερικές απο τις εμπειρίες μου, τις παρατηρήσεις μου και τα συμπεράσματα μου σχετικά με τις Οργανώσεις της Ομογένειας και τα σοβαρά προβλήματά τους.

Οργανώσεις τις οποίες κυρίες και κύριοι υπηρετώ για περισσότερο απο 25 έτη, πάντα ανιδιοτελώς και χωρίς να περιμένω τίποτε σε αντάλλαγμα. (Μόνο να σκεφτείτε πόσους ουρανοξύστες έχω αναλάβει να μελετίσω από Έλληνες πελάτες!!)

Ολοι όσοι ασχολούμαστε με τα κοινά της οργανωμένης ομογένειας αλλά και οι επισκέπτες πολιτικοί εξ Ελλάδος

προβαίνουν σε μία κοινή διαπίστωση: **“Εάν οι δυνάμεις του Ελληνισμού ήταν ενωμένες, οι Έλληνες θα κυβερνούσαμε τον πλανήτη!”**

Η διάγνωση της “ασθένειας” έχει γίνει και αφορά την έλλειψη ενότητας, συνεργασίας και συντονισμού των δυνάμεων του Ελληνισμού.

Τα ευχολόγια και οι εκκλήσεις για ενότητα παραμένουν ευχές και λόγια! Τίποτε άλλο!

Γιατί άραγε; Νομίζω πως οι λόγοι είναι πολλοί:

Πρώτον, είναι ίδιον του Έλληνα ένας ιδιότυπος εγωισμός ο οποίος λειτουργεί σε προσωπικό επίπεδο ως κίνητρο για επιτυχία. Σε συλλογικό επίπεδο όμως μετατρέπεται σε **“μπούμερανγκ”** και γυρίζει πίσω και μας δημιουργεί προβλήματα!

Είμαστε ένας λαός φιλότιμος, ευφυής, δραστήριος, ατίθασος, αδέσμευτος, πολυπράγμων και ίσως οι μοναδικοί στον πλανήτη που έχουμε άποψη **“επί παντός επιστητού”**. Ωστόσο δεν είμαστε μεθοδικοί, οργανωμένοι και ξεχνάμε εύκολα!

«Το ίδιο «εγώ» που οικοδομεί τα ιδανικά πολιτικά συστήματα, αυτό διαλύει και τις πραγματικές πολιτείες των Ανθρώπων.

Και ήρθανε οι καιροί όπου ο ελληνικός εγωισμός ξέχασε την τέχνη που οικοδομεί τους ιδανικούς κόσμους, αλλά δεν ξέχασε την τέχνη που γκρεμίζει τις πραγματικές πολιτείες”.(1)

Δεύτερον, Όσον αφορά τον Ελληνισμό της Αμερικής είναι γεγονός ότι οι πρώτοι μετανάστες μόχθησαν για να πετύχουν στη ζωή τους. Και η συντριπτική πλειοψηφία τα κατάφερε!

Ο Ελληνισμός είναι πραγματικά υπόχρεος σ’ αυτούς τους μετανάστες που άνοιξαν τον δρόμο για όλους μας, που έκτισαν τις εστίες Ελληνισμού διαθέτοντας από το προσωπικό τους υστέρημα, πόρους για τη δημιουργία Εκκλησιών, Κοινοτικών κέντρων και Ελληνικών Σχολείων.

Οι ίδιοι έθεσαν τους θεμέλιους λίθους για τις εθνικοτοπικές οργανώσεις και στη συνέχεια δημιούργησαν ομοσπονδίες και τρίτοβάθμιους οργανισμούς.

Τα παιδιά τους σήμερα κατέχουν σημαντικές θέσεις σ’ όλους τους τομείς της Αμερικής, επιστημονικούς, πολιτικούς, επαγγελματικούς, επιχειρηματικούς.

Οι ίδιοι θυσιάστηκαν για να απολαύσουν οι νεώτερες γενεές τα αγαθά που εκείνοι στερήθηκαν.

Σήμερα όμως οι ομογενειακές οργανώσεις εξακολουθούν σε μεγάλο βαθμό να στελεχώνονται ακόμη από τους μετανάστες. Σίγουρα οι άνθρωποι αυτοί αξίζουν τον σεβασμό και την αγάπη μας.

Από την άλλη όμως, είναι γεγονός ότι η ενασχόληση με την οργανωμένη ομογένεια σε μεγάλο βαθμό έχει καταστεί μέσον για προσωπική κοινωνική καταξίωση και ανάδειξη. Κι αυτό είναι το τραγικό μας λάθος.

Τρίτον, Πολλοί ηγέτες της ομογένειας παραπονούνται για την απομάκρυνση των νεότερων γενεών από την ομογένεια.

Η πικρή αλήθεια είναι πως δυστυχώς λίγοι από τους νέους μας είναι αναμιγμένοι με τις Οργανώσεις και τους Συλλόγους μας! Διαπιστώστε και από μόνοι σας! Κοιτάξτε γύρω σας...Πόσους βλέπετε; Γιατί δεν είναι κοντά μας σήμερα;

Ας το εξετάσουμε αυτό: Γιατί άραγε δεν ανταποκρίνονται; Λέτε να είναι τόσο ανεύθυνοι; Μα αυτοί φταίνε ή ίσως εμείς οι «μεγάλοι»;

Σκοπός μου εδώ βέβαια είναι να σας προβληματήσω, να σας ταρακουνήσω για να αρχίσουμε να λογιζόμαστε!

Μήπως είναι πλέον καιρός να κοιτάξουμε τους εαυτούς μας, τις οργανώσεις μας, τον τρόπο που

συμπεριφερόμεθα, τον τρόπο που δρούμε, ναι ακόμα και τη γλώσσα που χρησιμοποιούμε στις συνεδριάσεις μας;

Και θα ήθελα να κάνω μια παρένθεση εδώ και να αναφέρω πως πολλές από τις Οργανώσεις μας, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, ακόμη και σήμερα χρησιμοποιούν μόνο την Ελληνική Γλώσσα στις συναλλαγές, συνεδριάσεις και την αλληλογραφία τους.

Χωρίς βέβαια να θέλω σε καμιά περίπτωση να υποβιβάσω την αξία της Ελληνικής γλώσσας, αρκεί όμως να μην χρησιμοποιείται σαν ένα εργαλείο αποκλεισμού και μη συμμετοχής της Νεολαίας μας στα κοινά δρώμενα.

Πώς όμως απαιτούμε από τους νέους μας να καταλαβαίνουν και ακόμη να μιλούν πολλές φορές άπτεστα την Ελληνική, ειδικά οι νέοι επιστήμονες, αφού εμείς οι ίδιοι δεν μεριμνήσουμε για την ίδρυση σχολών (όχι βέβαια μόνο πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης!) για να μάθουν την Ελληνική γλώσσα σωστά;

Σκεφτήκατε λοιπόν, πως όλες αυτές οι παχιές κουβέντες για την αθανασία της Ελληνικής Γλώσσας ίσως είναι μόνο κουβέντες, (που σίγουρα μας κάνουν όμως να αισθανόμαστε όμορφα), εάν δεν μεριμνήσουμε για την ίδρυση ανωτέρων και ανωτάτων σχολών και έδρες πανεπιστημίων;

Σε τελευταία ανάλυση όμως, η πικρή αλήθεια είναι πως σε ένα μεγάλο ποσοστό, εμείς οι ίδιοι φταίμε για

την αποχή των νέων απο τις οργανώσεις μας, ακόμη και το ίδιο το Εθνικό Συμβούλιο, με τους τρόπους μας, με την άσχημη συμπεριφορά μας και γιατι εμείς οι ίδιοι αρνούμαστε πεισματικά να παραχωρήσουμε τις θέσεις μας σε νεώτερους που θα έδειναν νέα πνοή, νέα κατεύθυνση και νέα ζωή στις οργανώσεις μας!

Δεν μπορούμε λοιπόν να παραπονιόμαστε για την παρακμή των Οργανώσεών μας, εκτός και αν κάνουμε συνειδητή και συνεχή προσπάθεια να αλλάξουμε τα δεδομένα και να προσφέρουμε ένα καλύτερο, φιλικότερο, πιο παραγωγικό και προοδευτικό περιβάλλον κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων, συνεδριάσεων, συνεστιάσεων, κ.λ.π., ποιο προσητά στη μορφωμένη νεολαία μας για να μπορέσουμε ίσως να τους τραβήξωμε πίσω!

(Σαν παράδειγμα σας φέρω ένα σύλλογο στην Νέα Υόρκη, που μετά απο μεγάλη προσπάθεια εφεραν πίσω την ενήλικη ναιολαία για να αναλάβουν τα ινία του συλλόγου, μόνο για να φύγουν ένα δύο μήνες αργότερα μετα απο ένα τρικούβερτο καυγά που έγινε πανω σε μια συνεδρίαση!)

‘Όσο θ’ αλλάζουν οι καιροί, έτσι οφείλουν επίσης να αλλάζουν οι Οργανώσεις, ώστε να μπορούν να ανταποκρίνονται στις σύνχρονες ανάγκες των μελών τους, με τις νέες και περίπλοκες προκλήσεις που καλούνται να αντιμετωπίσουν.

Και αναφέρομαι στις προκλήσεις για τη νεαρή μητέρα και το νεαρό πατέρα, όχι απλώς στο να διδάξουν στα παιδιά τους την Ελληνική γλώσσα, αλλά και να τα

βοηθήσουν να κατανοήσουν και να «αγκαλιάσουν» τον πλούσιο πολιτισμό μας και την παράδοσή μας.

Σε αυτούς τους νέους ενήλικες και τους νεαρούς γονείς πρέπει να επικεντρώνουμε την προσοχή μας σήμερα. Πρέπει να τους προσφέρουμε νέα «εφόδια» για να τους βοηθήσουμε με την εκπαίδευση των παιδιών τους.

Χρειάζεται να προωθήσουμε Εκπαιδευτικά και Πολιτιστικά Προγράμματα για τα μέλη της 2^{ης} και της 3^{ης} γενιάς, για πολλούς από τους οποίους η Κρήτη, η Μακεδονία, η Πελοπόννησος, αποτελούν μια μακρινή ανάμνηση των παιδικών τους χρόνων.

Το περιβάλλον του καφενείου, η «Πρέφα και το Τάβλι», ίσως να διασκέδαζαν και να μπορούσαν να κρατήσουν το ενδιαφέρον εμάς και των γονιών μας, αλλά σίγουρα δεν συγκινούν, τουλάχιστον όχι στον ίδιο βαθμό, την ενήλικη νεολαία μας σήμερα, στο βαθμό που να ενδιαφερόταν να αφιερώσει τον λίγο χρόνο που διαθέτει, σε τέτοιου είδους ασχολίες.

Γεγονός επίσης παραμένει ότι μέχρι και σήμερα δεν έχουμε αποβάλλει τη παλιά νοοτροπία του «να φτιάξουμε το καμπαναριό του χωριού μας», ενώ παραβλέπουμε προβλήματα ζωτικής σημασίας για τους δικούς μας ανθρώπους, π.χ. την αφομοίωση και μη συμμετοχή των νέων μας, τη μειωμένη εγγραφή μελών στους Συλλόγους μας, κ.λ.π.

(Ένας γέρος Δεσπότης στη Κρήτη μου είπε μια φορά μια σοφή κουβέντα, «Οι Άγιοι παιδί μου είπε έχουν αρκετά «φορέματα»! Μονο να κρατάτε τα χρήματά σας στην Αμερική και να τα ξοδένετε για την νεολαία σας για να μην την χάσετε!»)

Είναι ώρα να αποτινάξουμε τις παλιές νοοτροπίες. Πρέπει να επικεντρώσουμε τις προσπάθειές μας στο να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας!

Δεν πρέπει να συνεχίσουμε να ενισχύουμε και να υποστηρίζουμε πρωτοβουλίες που δεν σχετίζονται άμεσα με τη δική μας ζωή, όπως την ανέγερση αγαλμάτων, ή ακόμα και την αναπαλαίωση και αναστήλωση μοναστηριών.

Τέτοιου είδους πρωτοβουλίες μπορούν πλέον και χρηματοδοτούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ή και από τους ίδιους τους Έλληνες, τ' αδέρφια μας που δεν είναι φτωχοί πια!

Σκεφτείτε λοιπον πως ότι αντί γι' αυτό, ανάλογη χρηματοδότηση θα αποτελούσε πιο σοφή επένδυση για να χτιστεί ένα Πολιτιστικό Κέντρο σε αυτήν τη χώρα, ή ίσως και ένα Ελληνικό Σχολείο για τα παιδιά μας, μια νέα Λέσχη για να συναντιούνται τα μέλη μας και τα παιδιά τους, για να ακούσουν τη μουσική μας, να χορέψουν τους χορούς μας, να μάθουν να διαβάζουν και να γράφουν και κατά συνέπεια, να κρατήσουν τη «φλόγα» της Κληρονομιάς μας ζωντανή!

Η Νεολαία και η Ελληνόγλωσση Παιδεία, λοιπόν, θα πρέπει να αποτελούν το δίπτυχο των προτεραιοτήτων μας: Να δώσουμε πρωτοβουλίες και κίνητρα στη νεολαία μας, που αποτελεί και το σπουδαιότερο κεφάλαιο της Ομογένειας.

Τέταρτον, Οι ομογενειακές οργανώσεις όπως είναι δομημένες είναι τοπο-κεντρικές. Και το βλέπω σαν δύσκολο να αλλάξουν στο ενγγύς μέλλον.

Η δόμηση αυτή είχε νόημα τα πρώτα χρόνια που ο Ελληνισμός έβαζε τα θεμέλια του στην Αμερική διότι στον εθnicoτοπικό σύλλογο θα έβρισκε ο νέος μετανάστης αλληλεγγύη, συντροφιά και κατανόηση.

Σήμερα η δόμηση αυτή εξυπηρετεί τους ιδιαίτερους τόπους καταγωγής των μελών των Συλλόγων αλλά όχι την Ομογένεια καθώς η ενέργεια και η δραστηριότητα μας κατακερματίζεται.

Ετσι, ζητήματα μείζονα για τον σύγχρονο Ελληνισμό της Αμερικής, όπως η μεταλαμπάδευση της Κουλτούρας και του πολιτισμού μας, η Ελληνόγλωσση Παιδεία και η Νεολαία μας αντιμετωπίζονται αποσπασματικά και ίσως θα τολμούσα να πω “με εγωϊστικό τρόπο”.

Τέλος, όλοι μας είμαστε άριστοι στην κριτική, αλλά μένουμε μεταξεσταστέοι στην αυτοκριτική.

Στο κατώφλι του 21 ου αιώνα ο Ελληνισμός της Αμερικής έχει θαυμάσιες προοπτικές. Είναι ένας Ελληνισμός που ευημερεί και με υψηλότατο μορφωτικό επίπεδο.

Σε δράσεις που χρειάζεται συλλογικότητα και συντονισμός αποτυγχάνουμε. Πολλές από τις δραστηριότητες μας στοχεύουν σε εξυπηρέτηση προσωπικών ζητουμένων.

Ισως ήρθε η ώρα να κάνουμε αυτοκριτική, να αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να κάμψουμε τον εγωισμό μας.

Να αντιληφούμε ότι η ενασχόληση με την ομογένεια δεν πρέπει να θεωρείται μέσον για κοινωνική εξέλιξη, για αυτοπροβολή, ή για οικονομικές απολαβές.

Η ενασχόληση με τα κοινά προϋποθέτει τον “ανιδιοτελή εθελοντισμό”.

Και κακά τα ψέμματα. Ας αντιληφθούμε ότι οι υποψήφιοι ηγέτες πρέπει να πληρούν ορισμένα κριτήρια: διγλωσσία, μόρφωση, κτλ.

Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας. Αν κάποιοι σύλλογοι ή οργανώσεις μαραζώνουν οφείλεται στο γεγονός της ανικανότητας των ηγεσιών τους να προσελκύσουν το ενδιαφέρον του κόσμου και να εκφράσουν τις ανάγκες των νεοτέρων.

Ισως τα λόγια αυτά να πικράνουν κάποιους. Αν όμως πραγματικά σκέφτονται το μέλλον του Ελληνισμού, αν όντως υπηρετούν οράματα κι ιδέες, θα συμφωνήσουν.

Ας μην έχουμε ψευδαισθήσεις. Στόχος μας δεν είναι να χαϊδεύουμε “αυτιά” αλλά να κάνουμε βήματα για ένα καλύτερο μέλλον.

Σκεφτείτε τι αποτελέσματα θα είχαμε, εάν η ηγεσία της Αρχιεπισκοπής, του ΣΑΕ, του Εθνικού Συμβουλίου, της Α.ΧΕ.Π.Α., της ΠΣΕ.ΚΑ., κ.τ.λ., κάθονταν στο ίδιο τραπέζι με τους επικεφαλείς των οργανισμών lobby που έχουμε και μαζί με διακεκριμένες προσωπικότητες από τον ακαδημαϊκό, επιστημονικό, επιχειρηματικό και πολιτικό τομέα.

Τι μας εμποδίζει να βρεθούμε στο ίδιο τραπέζι, να συζητήσουμε, να συναποφασίσουμε και να συνδράμουμε σε μία κοινή προσπάθεια;

Διάβασα ένα άρθρο τις προάλλες στον Εθνικού Κήρυκα περί ελλείψεως ικανής ηγεσίας στην Ομογένεια. **Κατά την γνώμη μου έχουμε πολλούς ικανούς ηγέτες. Απλώς δεν βρίσκονται οι ηγέτες αυτοί σε συνεννόηση μεταξύ τους για διαφορους λογους, απο εγωισμο, η και συμφέροντα!** Στο τέλος, πολλοί απογοιτευωντε και τα παρατάνε! Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα.

Στην εποχή που ζούμε δεν έχει σημασία αν την πρωτοκαθεδρία θα την έχει η Εκκλησία, ή μία από τις

ομογενειακές οργανώσεις. Θα πρέπει την ηγεσία να την
απαρτίζουν εκκλησία, οργανωμένη ομογένεια και
διακεκριμένες προσωπικότητες.!

Τότε το λόμπυ μας θα είναι ποιό λειτουργικό και πολύ
ποιό αποτελεσματικό, τότε οι αποσπασματικές
προσπάθειες σε θέματα νεολαίας και παιδείας θα
καρποφορούν συντομώτερα..

**Αυτή είναι η μεγάλη πρόκληση στην εποχή μας. Θα
την αποδεχθούμε;**

Θα μάθουμε να απαντούμε στις προσκλήσεις και στην
αλληλογραφία που λαμβάνουμε;

Εχουμε πραγματικά την πρόθεση να αναδείξουμε την
ίδια μας τη δύναμη;

Ηρθε η ώρα να αντιληφθούμε την αξία του ΕΜΕΙΣ και να
παραμερίσουμε το ΕΓΩ. Τι λέτε;

Σας ευχαριστώ για την καλοσύνη που είχατε να με
ακούσετε!

***Σημείωση (1) Απόσπασμα από μιά μετάφραση που έκανε ο Κωνσταντίνος Τσάτσος σε
επιστολές ενός ρωμαίου Συγκλητικού (Μενένιος Απίος) προς έναν ανθύπατο που
είχε αναλάβει τη διοίκηση κάποιας περιοχής στην Αχαΐα (Ατίλιος Νάβιος).***